

בשעת תשמיש או שתראה שניהם לחכם וזה יוכל אדם לידע אם הם דומין זה לזה. אף על פי שאינו בקי בחילוקי מראות דמים טהורין וטמאין. בשני דמים שלפניו יוכל להבחין אם הם שוין או משונין במראיתן. וכ"ז שלא יתברר לנו שהם משונים מן הסתם אנו תולין בדם מכתה:

שיטות הראשונים בתליה במכה

6. תורת הבית הארוך בית ז שער ד

וקיימא לן כאוקמתיה דרבא דוסתות דרבנן וכיון שכן זו שרואה דם זמן התליה במכה אפילו בשעת תשמיש ואפילו בשהגיע עת וסתה טהורה ואשה בחזקת טהרה עומדת ותלינן להקל שאני אומר דם זה מן המכה בא ולא נחלקו רשב"ג ורבי בדבר זה. ואם תאמר והלא בנשים דעלמא חיישינן לעונת הוסת כולה ואף על פי שלא ראתה מוהזרתם את בני ישראל מטומאתם והיאך אתה מתיר את זו שהיא בשעת וסתה שהרי דם לפניך. י"ל ההיא דרבנן היא ומשום דאפשר למיקם אמילתא אבל הכא ליכא למיקם אמילתא ואין דנין אפשר משאי אפשר שאם כן אף אתה אוסרה לבעלה לעולם...

אלמא אף בלא בדיקה תולה במכתה דאף בשיש לה מכה אי אפשר לה לדעת אם הוא מן המכה אלא בבדיקה אלמא מן הסתם היא תולה במכתה. והא דקתני נאמנת לומר מכה יש לה שממנה הדם שותת ויורד לאו נאמנת לומר שממנה שותת ויורד קאמר אלא כלפי שאמר אם יש לה מכה תולה במכתה קא אמר שאין אנו צריכין לדעת בבירור שיש לה מכה אלא היא עצמה מרגשת במכה ונאמנת לומר מכה יש לה שיש שם דם תולה במכתה שאני אומר ממנה הדם שותת ויורד. ובלישנא דתוספתא לא מצאתי שממנה הדם שותת ויורד אלא כך שנויה בתוספתא ונאמנת אשה לומר מכה יש לי מן המקור ע"כ. ודרך הגמרא בכמה מקומות להוסיף בלשון התוספתא דרך פירוש בעלמא ושונין כאלו הוא מגוף התוספתא.

7. רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק ח הלכה יד

וכן אשה שראתה דם מחמת מכה שיש לה במקור אף ע"פ שראתה בשעת וסתה היא טהורה והדם טהור, שהוסתות מדבריהם. כס"מ: כ"כ הרשב"א וכו'

8. תוספות מסכת נדה דף טז עמוד א

ומר סבר וסתות דרבנן - נראה דדוקא במרגשת שבא דם זה מן המכה (נחלקו רבי ורשב"ג) ואפ"ה אם זמן וסת הוא אי וסתות דאורייתא חיישינן שמא גם מן המקור בא הדם. אבל אם אינה מרגשת יציאת דם מן המכה טמאה לכ"ע אם הוא זמן וסתה דאי לאו הכי וכי לעולם לא תהא נדה! והלא קודם מכה הוה לה וסת.

9. הלכות נדה למרדכי רמז תשלה

ואם יש לה וסת זמן קבוע שהיא רואה דם תולה בוסתה שיכולה לומר זה הדם שהיא רואה טהור שעדיין לא הגיע וסתה ותולה במכתה שיכולה לומר מן מכתה הוא וטהורה ואם היה דם מכתה משונה מזה הדם שהיא רואה אינה תולה במכתה

תנאים לתליה של ראית דם במכה

מקור הדין

1. נדה סה, ב

תנו רבנן: הרואה דם מחמת תשמיש... מכאן ואילך לא תשמש עד שתבדוק עצמה. כיצד בודקת את עצמה - מביאה שפופרת ובתוכה מכחול, ומוך מונח על ראשו, אם נמצא דם על ראש המוך - בידוע שמן הצדדין שמן המקור הוא בא, לא נמצא דם על ראשו - בידוע שמן הצדדין הוא בא. ואם יש לה מכה באותו מקום - תולה במכתה, ואם יש לה וסת - תולה בוסתה. ואם היה דם מכתה משונה מדם ראייתה - אינה תולה. ונאמנת אשה לומר מכה יש לי במקור שממנה דם יוצא - דברי רבי, רשב"ג אומר...

2. רש"י מסכת נדה דף סו עמוד א

ואם יש לה וסת - לקלקול הזה שאינה רואה כל שעה מחמת תשמיש אלא לפרקים תולה בוסתה ומשמשת בלא בדיקה בין וסת לוסת.

3. נדה טז, א

הרואה דם מחמת מכה - אפילו בתוך ימי נדתה טהורה - דברי רשב"ג, רבי אומר: אם יש לה וסת - חוששת לוסתה. מאי לאו, בהא קמיפלגי, דמר סבר - וסתות דאורייתא, ומר סבר - וסתות דרבנן! אמר רבינא: לא, דכ"ע - וסתות דרבנן, והכא - במקור מקומו טמא קמיפלגי; רשב"ג סבר: אשה - טהורה, ודם טמא - דקאתי דרך מקור, ואמר ליה רבי: אי חיישת לוסת - אשה נמי טמאה, ואי לא חיישת לוסת - מקור מקומו טהור הוא.

תליה במכה בימינו

4. אהלכות נדה לרמב"ן פרק ג

זו היה בה מכה תוך אותו מקום והרי הדם שותת, יש מי שהורה שמטהרין אותה אפילו בזמן הזה, ויראה לי שמטמאין אותה שאם היה דם מכתה משונה מדם ראייתה טמאה דין התלמוד, וא"כ פעמים אתה מביא אותנו להקיף ולבדוק בדמים.

5. רא"ש מסכת נדה פרק י סימן ג

ולפי מה שפירשתי לעיל טעם חומרא זו והוא דבר פשוט בידוע שאי אפשר להיות בענין אחר אז אין ראייתו מדם בתולים כלום ועוד אין ראייה מאותה פרישה שהוא לשעה זו שאתה אוסרה איסור עולם. ומצינו שהקילו בה חכמים הרבה שלא הצריכוה חכמים בדיקה עד שתחזק באצבעות ובכחות אולי לא תצטרך בדיקה כל שכן אחר שהגיעה לכך שהיא צריכה בדיקה שלא נחמיר עליה לבטל בדיקתה מראיות גרועות שאין בהן ממש. והא דקאמר שצריכין אנו לבדוק אם דם מכתה נשתנה מדם ראייתה ואין אנו בקיאים לידע גם זה אינו כלום דלעולם עד שתחזק באצבעות ובכחות אנו תולין להקל. ואם יש לה וסת תולין לעולם להקל בוסתה ואינה צריכה בדיקה. גם אם יש לה מכה תולין לעולם במכתה בסתם עד שידוע לנו ע"פ חכם שהראתה לו דם ראייתה קודם שאירע לה אונס זה [אן] על פי עצמה. אבל אם בסתם קודם שנודע לנו על פי עצמה שדם זה משונה ממראה דם שהיתה רגילה לראות או מדם שהיא רואה עדיין שלא

12. ^אב"ח יורה דעה סימן קפז

אלא דצריך עיון דתחלה כתב המרדכי דתולה במכתה וכו' דמשמע אף על פי שאינה יודעת דמכתה מוציאה דם ואח"כ כתב ונאמנת אשה וכו' דדוקא בידועת שיוצא דם מן המכה תולה בה אבל מספק אינה תולה בה ויש לתרץ דהא שכתב בסוף מיירי באין לה וסת הלכך דוקא שידועת שיוצא דם מן המכה אבל תחלת דבריו הם בהא דתני ואם יש לה וסת תולה בוסת ותולה במכתה דכיון דיש לה וסת תולה ראייתה בין וסת לוסת במכתה אף על גב דאינה יודעת דמכתה מוציאה דם. וניחא השתא הא דתני תולה בוסתה ותולה במכתה דלמה לה לתלות בוסתה בלא וסתה נמי תולה במכתה כדקתני בסופא ונאמנת וכו' אלא ודאי בעל כרחך סיפא דתולה במכתה בלא וסתה אינו אלא בידועת שמכתה מוציאה דם אבל מספק אינה תולה במכתה אבל ביש לה וסת תולה במכתה אף על פי שאינה יודעת דמכתה מוציאה דם וכן פסק הרב בהגהות שלחן ערוך (ס"ה) ועל זה יש לסמוך:

^אט"ז יורה דעה סימן קפז ס"ק ח-י

ובמרדכי עצמו כתוב אחר זה ותולה במכתה כו' והב"י הבין שמלתא באנפי נפשה היא ובאמת חדא מילתא היא ור"ל שאם יש לה מכה אף על פי שאין ראוי לתלות בה כ"כ אילו לא היה לה וסת מ"מ עכשיו שיש לה וסת תלינן בה וכן מבואר להדיא בפסק מהר"ר איסרלן שהביא ב"י ס"ס זה ע"ש:

...אבל מרדכי והג"ה מיימונית ס"ל דבעינן שתדע בודאי שיש לה מכה שמוציאה דם ואז מותר שלא בשעת וסתה דוקא.

תוס'	יש וס"ק	אין וס"ק
	לא תולה בשעת וסתה	
בדעת הרשב"א:		
ב"י, דרכ"מ, ב"ח	תולה אפילו בשעת וסתה ואפילו במכה שלא ברור שממנה יוצא דם	תולה במכה שלא ברור מוציאה דם
ש"ך (כד)	תולה רק במכה שודאי מוציאה דם אלא שלא מוכרח שכעת מוציאה דם	תולה רק במכה שודאי מוציאה דם אלא שלא מוכרח שכעת מוציאה דם
בדעת המרדכי:		
בית יוסף, גר"א יד, ש"ך כ.	נמצא שלא בשעת הוסת, מותרת.	תולה במכה שודאי מוציאה דם
ב"ח	תולה במכה שאינה יודעת שמוציאה דם.	תולה במכה שמוציאה דם
ט"ז	שלא בשעת הוסת תולה במכה שודאי מוציאה דם ואפילו שלא ראוי לתלות בה כ"כ	תולה במכה שמוציאה דם וראוי לתלות בה

^אנאמנת אשה לומר מכה יש לי באותו מקום שממנה יוצא דם [*ס"א משמע] **דוקא שידועת שיוצא הדם מן המכה** תולה בה אבל מספק אינה תולה

אבל בשעת וסתה אפילו יודעת בודאי שהדם יוצא מן המכה אינה תולה בו דאל"כ לא תהיה טמאה לעולם.

אמנם כתמ"ל שתמצא בבגידה טהורה ותולה במכה אפילו אינה יודעת שהמכה מוציאה דם דבכתמים הלכו חכמים להקל משום דכתמים דרבנן ואשה שנמצאת כתם דם בחלוקה או בסדינה אם יודעת שיש לה גרב או חבורה שאם היתה מסירה הגלד והקליפה היתה מוציאה דם טהורה ותולה בו בכתם זה או בבנה או בבעלה ששכבו עמה או אשה אחרת ויודעת שיש להם מכה וגרב ויודעת שהם יכולים להוציא דם ע"י קליפת הגלד טהורה ותולה בהן אף על פי שעתה אין מוציאים מכל מקום שמא חפפו וגרדו עצמן עד שהוציאו דם ולא אדעתייהו.

10. תרומת הדשן פסקים וכתבים סימן מז

אמנם בעובדא דידן מצאנו ב' צדדין להתיר ולטהר.

חדא כמו שכתבת, שכל זמן שהיא בודקת בכל החורים וסדקים, אינה מוציאה אותן כתמים ושערות דקות בזה המקום, נראה דר"ל במקום אחד מצאה לעולם, א"כ אם אותו מקום בצדדין, קצת יש סברא לטהר דמוכח דמן הצדדין מן המכה בא. דלכאורה פתח החדר לפרוזדור באמצע פרוזדור הוא, ובבדיקת שפופרת אומר תנא דברייתא אם נמצא דם בראשה של מכחול בידוע שהוא מן המקור, ואם לא בידוע שהוא מן הצדדים. משמע שאם ידוע שנמצא לצדדים טהורה. וא"כ בנ"ד שבשום פעם אינה מוציאה רק במקום אחד מן הצד, דיש הוכחה דלאו מן החדר בא אלא מן המכה שבצדדין,

וכ"ש אם מרגשת בשעת בדיקה כשהיא נוגעת בצד מקום ההוא שהוא כואב לה קצת, ובשאר חורין וסדקין אינה מרגשת כאב כלל, שיש הוכחה שמן המכה בא.

עוד כתב במרדכי, ההיא ברייתא הרואה דם מחמת תשמיש, דתנו בה ואם יש לה וסת תולה בוסת, פ"י ואם יש לה וסת זמן קבוע שהיא רואה נדה תולה בוסתה, שיכולה לומר שהדם שהיא רואה טהור הוא, דעדיין לא הגיע וסתה ותולה **במכתה** כו'. אלמא דס"ל דאין אורח בא אלא בזמנו, מהני דתולין במכה, מה שאין תולין בלא זה. והנה אתה כתבת שלאשתך יש לה וסת כהגון וכדרך הנשים, א"כ מועיל ג"כ להתיר ולטהר, אף על גב דרש"י פ"י הברייתא בע"א, מ"מ נוכל לצרף דיעות במרדכי ג"כ לשאר צדדין.

לכן נר' אי איתנהו לכל הני צדדין לעיל אשר הזכרת לעיל, תוכל לסמוך עלייהו להחזיקה לך טהורה.

הסבר דברי המרדכי

11. ^אבית יוסף יורה דעה סימן קפז

והמרדכי כתב בריש שבועות (ס"א תשלה א): אם יש לה וסת זמן קבוע שהיא רואה נדה תולה בוסתה שיכולה לומר זה הדם שהיתה רואה טהור שעדיין לא הגיע וסת:

פסקי השו"ע והרמ"א ודברי הנו"כ

13. שולחן ערוך יורה דעה הלכות גדה סימן קפז

סעיף ה: אם יש מכה באותו מקום, תולין בדם מכתה. ואם דם מכתה משונה מדם ראייתה, אינה תולה בדם מכתה.

הגה: וכל זה באשה שיש לה וסת קבוע, ואז יכולים לתלות שלא בשעת וסתה במכתה, אף על פי שאינה יודעת בודאי שמכתה הוציאה דם. (כך משמע בפסקי מהרא"י סימן מ"ז ובהגהות ש"ד)

וכן אם אין לה וסת קבוע, והוא ספק אם הדם בא מן המקור או מן הצדדין, תלינן במכה (ואפילו אינה יודעת שמוציאה דם. ששה"ל עב) מכח ספק ספקיא, ספק מן הצדדין או מן המקור, ואת"ל מן המקור, שמא הוא מן המכה. (והש"ך כב מחמיר)

אבל אם ידוע שבא מן המקור, אף על פי שיש לה מכה במקור, אינה תולה במכה, אם אין לה וסת קבוע, אלא אם כן יודעת בודאי שמכתה מוציאה דם. (כן משמע במרדכי ה"ג ובהג"מ פ"א דא"ב) (ועיין ס"ק כ"ב).

ומ"מ בשעת וסתה, או מל' יום לל' יום, אינה תולה במכתה, דאל"כ לא תיטמא לעולם. אא"כ יודעת שמוציאה דם עכשיו. ש"ך.

וכתמים, תולה בה בכל ענין (במרדכי).

סעיף ו: נאמנת אשה לומר: מכה יש לי באותו מקום שהדם יוצא ממנה. (וכן אם אומרת: כרי לי שאין דם זה בא מן המקור, נאמנת וטהורה.) (מהרי"ו סימן כ"ה).

סעיף ז: אם כל זמן שהיא בודקת בכל החורים והסדקים אינה מוצאה כתמים, כי אם במקום אחד בצדדין, יש לתלות שממכה שבאותו צד בא. וכל שכן אם מרגשת בשעת בדיקה, כשנוגעת בצד המקום ההוא כואב לה קצת, ובשאר חורין וסדקים אינה מרגשת כאב כלל. (היינו אפילו א"י שהמכה מוציאה דם. וזה מהני גם באשה שאין לה וסת - פת"ש לו בשם נוב"ה)

14. חזון איש יו"ד סימן פב אות א

וענין מוציאה דם נראה דר"ל שאם נוגעין במכתה מתלכלך המוך בדם ונראה דאף באין המכה מתלכלך בנגיעה קלה אלא א"כ דוחק קצת זהו בכלל מכה שמוציאה דם אבל אם המכה גלודה ובלחץ קל אינה מוציאה דם זהו בכלל מכה שאינה מוציאה דם. והעיקר לשער תנועת המכה ע"י השמש אם זה יכול לגרום תמצית הדם מן המכה.

15. ט"ז יורה דעה סימן קפז

וזהו שכתב רמ"א כאן להקל ביש לה וסת קבוע ושלא בשעת וסתה והוא שלא כדעת מהרא"י שזכרנו שהיה חש לדברי המרדכי דלעיל וקשה תרתי חדא שהרי הש"ע כתב בסעיף ז' אם כל זמן שהיא בודקת כו' והיינו פסק דמהרא"י דלעיל משמע כל שאין מבורר לה במקום אחד מהצדדין אזלינן לחומרא כל שאינה יודעת בודאי שמכתה מוציאה דם וכדעת מהרא"י דלעיל ומהרא"י מייירי ביש לה וסת קבוע כמו שהביא ב"י סוף סי' זה ורמ"א היה לו לכתוב על זה דלא קיימא לן כן לפי פסק שלו אלא בכל גווני שיש לה מכה והוא שלא בשעת וסתה טהורה

16. שו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא - יורה דעה סימן מו

ומעתה נבאר דברי הש"ע בסי' קפ"ז סעיף ד' שהש"ע אדינן דלעיל סובב והולך ובאשה שיש לה מכה עסקינן דבזה מייירי בסעיף ה' וסעיף ו' אלא ששם סתם דבריו ולא הכריע אם צריכה שתדע שמכתה מוציאה דם וגם שטחות לשונו בש"ע סעיף ה' משמע כן שכתב אם יש לה מכה באותו מקום תולין בדם מכתה. והנה אם היה כותב תולין הדם במכה שפיר היה משמע שאין אנו יודעים ודאי שהמכה מוציאה דם אלא שאנו תולין הדם במכה שהמכה כבר ידוע לנו אבל לשון הש"ע תולין בדם מכתה משמע שדם מכתה ברור אלא שאנו תולין דם זה בדם מכתה

ולכך כתב בסעיף ז' אם כל זמן שהיא בודקת וכו' יש לתלות וכו' והיינו דאפי' אינה יודעת שהמכה מוציאה דם מ"מ דבר זה שאינו מוצאת רק בצד אחד הוא ההודעה שהמכה מוציאה דם ומהני גם באשה שאין לה וסת וכדעת מהרא"י וכפי הפירוש שפירשתי בדבריו ולכך לא כתב הש"ע שיהיה לה וסת קבוע ומסולק תלונות מהורר"ח מעל הש"ע.

והא דלא הביא הש"ע גם הקולא השניה של מהרא"י שאם יש לה וסת מהני שלא בשעת וסתה אף שאינה מוצאת תמיד בצד אחד אולי לא רצה לסמוך על מהרא"י בזה שמהרא"י סמך על דברי המרדכי וכיון שרוב הפוסקים חולקים על המרדכי לא רצה הש"ע לסמוך עליו בזה. ובזה ג"כ סרה קושית הט"ז מעל רמ"א ז"ל ודברי הש"ע ודברי רמ"א כנים וברורים.

בדעת תרומת הדשן		
רמ"א, נוב"ה	רואה שלא בזמן וס"ק תולה שיש מכה	מרגישה כאב או רואה בצדדים תולה בפצע
ט"ז	מרגישה כאב או רואה בצדדים תולה בפצע	-

17. ש"ך על שולחן ערוך יורה דעה הלכות גדה סימן קפז ס"ק

כ

עיין בספרי שהוכחתי דס"ל להמרדכי דאם יש לה וסת זמן קבוע שהיא רואה תולה שלא בשעת וסתה בוסתה אפילו אין לה מכה כלל אמרינן שזהו דם טהור הוא מן הצדדים מחמת מיעוץ תשמיש שהרי עדיין לא הגיע וסתה והוכחתי שם שגם מהרא"י בפסקיו סימן מ"ז הבין כן ... מכל שכן דסבירא ליה דהיכא דאיכא מכה אף על פי שאינה מוציאה דם דטהורה ובכהאי גוונא אפשר דאף הפוסקים החולקים אהמרדכי מודים כיון דאיכא עוד צד היתר שיש לה מכה. ועל פי הדברים האלה הם דברי הרב.

ולפ"ז נראה דאין להתיר אלא לבעלה משום דבכמה מקומות חשו חז"ל שלא להוציא אשה מבעלה ומשום עגונה הקילו הלכך אין להחזיקה ברואה מחמת תשמיש אבל מ"מ צריכה לישב ז' נקיים דבכה"ג אין לסמוך אהמרדכי דהא מדברי רש"י נראה שחולק וגם הרמב"ן והרשב"א והרמב"ם והטור ושאר כל הפוסקים שפירשו ואם יש לה וסת ושמשה סמוך לוסתה תולין בוסתה אלמא לא שמשה סמוך לוסתה אפילו יש לה וסת לא תלינן דדם טהור הוא וכ"כ בתשובת מהר"מ פדוואה סי' י' ואשר נסתפק מעלתך אם יש להקל כדברי המרדכי בפ"י ואם יש לה וסת תולה בוסתה כו' קולא גדולה היא ומי הוא אשר חיילים יגבר להקל נגד כל הפוסקים האחרים עכ"ל וכן הרב לא הקיל אלא שלא להחזיקה ברואה מחמת

ובכתמים שרואה אפילו בשעת וסתה, ואפילו אם אינה יודעת שמכתה מוציאה דם, יש להקל, שכתמים הלכו חכמים להקל, וסתם מכה לפעמים מוציאה דם.

20. שיעורי שבט הלוי עמ' עה

דאע"ג דהר"ן העתיק דבריו (של הרשב"א) אך שניהם יחידים נגד כל הפוסקים דסברו דהיינו מכה שאין ידוע שמוציאה דם ולש"ך אפילו בידוע שמוציאה דם אך אין ידוע שדם זה ממנה אין תולין בשעת וסתה ולכן העיקר ככל הראשונים דאין תולין בשעת וסתה.

אבל במה שהש"ך החמיר דלא כרשב"א דאפילו שלא בשעת וסתה אין תולין קבלו גדולי ההוראה לפסוק כרשב"א ותולין שלא בשעת וסתה אפילו אין ידוע שמוציאה דם. אבל למעשה עדיין צ"ע .

ולכן באשה שיש לה מכה כשריטה בפרוזדור וכד' ויותר שכית מכה בפה של צואר הרחם מבחוץ והרופאים מסבירים דהעור בראש צואר הרחם דק מאד וכל דבר קל מבחוץ עלול לשרוט ולגרומ מכה ודם ויש לדעת שכל המחלות שבאו"מ באות מראש צואר הרחם שהוא רגיש מאד ואם יש שם מכה יש לרפא מיד ולא להשאיר כך ויש פצע שמוציא דם ומטעה כאילו הוא דם נדות ובאחרונים לא מצאו עצה אבל לאתר שנמצאו המראות שעל ידם מסתכלים בפנים יכולים לראות אם הפצע מצד החיצון של הרחם וגם אם המכה מוציאה דם דאז דינה כידוע שמוציאה דם אלא שעדיין אין יכולים לדעת אם כעת מוציאה דם ולכן שלא בשעת וסתה אפשר לתלות.

אבל בשעת וסתה בעיניו שידעו שכעת מוציאה דם כמסקנת הש"ך ואם אינה יכולה להטהר לבעלה קשה להכריע אם לתלות גם באין ידוע שמוציאה דם וצריך שאלת חכם.

תשמיש (וגם זה בשיש לה מכה אף על פי שאינה מוציאה דם) ומדברי הב"ח נראה דמתיר בכל ענין ולפעד"נ כמ"ש

דעת פוסקי זמנינו

18. דרכי טהרה פרק ד הלכה ח

אשה שיש לה פצע בפרוזדור ויוצא ממנו דם אין היא טמאה מאותו דם. אפילו אם אין היא יודעת שברגע זה יוצא דם ממכתה, אלא שידועת שיש לה מכה שרגילה להוציא דם טהורה...

אולם אשה כזאת אם תראה דם בשעת וסתה או בעונה בינונית שלה, תהיה טמאה. אלא אם ודאי לה שדם זה יוצא מהפצע בלבד. (שבזה גם התוספות והש"ך מסכימים).

שאלה: ראתה כתם על התחתון ביום השני לשבעה נקיים. אח"כ עשתה בדיקה פנימית ולא היה דם. יש לציין שהאשה עברה בדיקת אולטראסאונד פנימית אך נאמר לה לאחר הבדיקה שלא היה דם ואין מקור אחר בגוף לדם. כיצד יש לנהוג?

תשובה: אם לא היה כאב או הרגשה של מחזור יש להקל לתלות שבדיקת האולטראסאונד גרמה לחיכוך בנרתיק.

19. טהרת הבית סימן ה

סעיף ו: אשה שראתה דם מחמת תשמיש שלש פעמים, ויש לה מכה באותו מקום, אע"פ שאינה יודעת אם המכה מוציאה דם, תולה הדבר בדם מכתה. ואע"פ שאין לה וסת קבוע.

ואפילו אם היה דם שופע ממנה בשעת תשמיש, תולה הדבר בדם מכתה.

ומכל מקום כיון שאינה יודעת אם מכתה מוציאה דם, צריכה להפסיק בטהרה ולספור שבעה נקיים ולטבול (בלי ברכה). (לחשוש לדעת הש"ך שלא הותר תליה במכה שאינה יודעת שמוציאה דם אלא שלא להוציאה מבעלה)

ורק כשיודעת בבירור שמכתה מוציאה דם יכולה לתלות לגמרי במכתה, והיא טהורה מיד גם לבעלה.

ואם נודע שדם מכתה משונה במראהו מדם ראייתה, אינה תולה כלל בדם מכתה.

סעיף ט: אשה שכל זמן שבודקת את עצמה בחורים ובסדקים אינה מוצאת כתמים אלא רק במקום אחד בצדדים מוצאת כתם בבדיקה, יש לתלות שמחמת מכה שבאותו צד בא הכתם, ואע"פ שלא נתברר לה שיש שם מכה בכלל, וכ"ש אם מרגישה כאב קצת כשנוגעת בצד המקום ההוא ובשאר צדדים אינה מרגישה כאב בבדיקתה.

סעיף י: אע"פ שהרואה דם מחמת תשמיש ויש לה מכה תולה במכתה בין בשעת וסתה ובין שלא בשעת וסתה, ואינה נאסרת על בעלה. מכל מקום שלא בשעת תשמיש, אם רואה דם בהרגשה (בשעת וסתה), כגון שנודעזע גופה, אינה תולה במכתה, והרי היא טמאה. וכן בעונה בינונית. ומכל מקום לא תברך על הטבילה.

ואם ראתה דם "שלא בהרגשה, אפילו אם היה זה ע"י בדיקת עד, כל שידועת שמכתה מוציאה דם, תולה במכתה וטהורה.

וכן אם יש לה צער וכאב בראייתה, אפילו בשעת וסתה תולה במכתה.